

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 48. Martyrium S. Polycarpi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum II. *speculatores existimamus. Mulier, partum*
 A. C. 165. *abigens, apud nos parricidii rea est; &*
quæ infantem suum post nativitatem pro-
jectum derelinquit, infanticidam habemus;
quis ergo credat, nos infantes aliquam-
diu sollicite enutritos interimere? in om-
nibus æqualitatem servamus, & rationi
obedimus, non autem rationi Leges pon-
mus. Hæc est Apologiæ Athenagoræ
summa, quæ, sicut etiam tractatus de re-
surrectione mortuorum, ad nos integra
pervenit.

§. XLVIII.

S. Polycarpi Martyrium.

Non ideo autem Persecutio cessavit.

Anno sequenti Marci Aurelii septimo, JEsu Christi centesimo, sexagesimo septimo multi Martyres Smirnæ in Asia passi sunt. Quos inter clarissimus est S. Polycarpus hujus urbis Episcopus, qui a S. Joanne constitutus annos circiter septuaginta hanc rexit Ecclesiam. Nonnulli SS. Martyrum ita flagellis consciissi, ut corporum interiora, eorumque venæ, & arteriæ conspici possent, cumque spectatores, moti commiseratione, eorum sortem deflerent, ipsi ora nequidem ad suspria aperiebant, ignibus, & bestiis superiores; non nulli, ut saltem sic eorum patientia frangeretur, acutis testarum fragmenti incubare coacti, exquisitis tormentis cruciabantur.

Eus. Chron.
An. 167.
Ibid. IV. hift.
cap. 14.
Epift. Eccl.
Smirn.

Præ

Præ aliis spectantium oculos in se con- Sæculum II.
 vertit juvenis, nomine Germanicus, cui A. C. 165.
 Proconsul persuadere conabatur; se-
 ipsum suipius miseresceret, & juventu-
 ti suæ parceret; at ille impavidus ces-
 santem belluam manibus laceffens, ut ci-
 to discerperetur, effecit. Non nullis
 tamen Christianorum, quamquam paucis,
 ferendæ morti animus deficiebat; qui-
 dam nomine Quintus ex Phrygia, nuper
 ex patria advectus, ad conspectum Be-
 stiarum expavit; is non tantum seipsum
 ultro persecutoribus obtulerat, sed etiam
 alios attraxerat, cum vero ad Bestiarum
 terrorem, Proconsulis blanditiæ accessis-
 sent, seductus, per Deos juravit, & sacri-
 ficavit; quo exemplo didicerunt Chri-
 stiani, neminem temere se periculo de-
 bere exponere. Cæterorum autem con-
 stantia, & virtute irritati Gentiles uno
 clamore postulant; afferri debere im-
 pios, & perquiri Polycarpum. Ipse Po-
 lycarpus sciens, quæ agerentur, imper-
 turbato animo domi suæ manere vole-
 bat, sed amicorum precibus flexus, in
 campestria exiit, ubi in domo quadam,
 haud longe distita, cum paucissimis la-
 tuit, dies atque noctes in fundendis pre-
 cibus pro omnibus totius orbis Ecclesiis
 consumens, hic erat enim ipsius precan-
 di modus. Triduo antequam compre-
 henderetur, oranti, visum est, cervical

Kk 4

suum

Sæculum II. suum ardere; illico ad domesticos con-
A. C. 165. versus, ait: Amici! vivus comburar;

quod spiritu Prophetico dixit. Dum per-
tinaciter a persequentibus inquireretur,
in aliam domum agrestem fugit, quo illi
simul ingressi, occultatum tamen non
invenerunt, at duos pueros secum abdu-
xere, ex quorum altero indicium, ubi E-
piscopus esset, per tormenta expesse-
runt.

Igitur quadam die Veneris vespere li-
ctores, equitesque armati, quasi latronem
capturi, itineri se dederant duce puer;
multa jam nocte advenientes S. Poly-
carpum in superiori cubiculo decumben-
tem inveniunt; etiam hac vice potuis-
set in aliam domum fugere, sed noluit,
dicens: Fiat voluntas Domini! audiens
ergo adventantium strepitum, descendit
ad eos, & salutavit; ipsi mirantes con-
stantiam viri, & senectutem, inquiebant:
Certe tanta festinatione opus non fui-
set, ut bonum senem caperemus; tunc
iis omnibus apponi jussit, quæ manduca-
rent, & biberent, quantum vellent, ro-
gans, ut unam sibi horam concederent,
qua libere ad Deum oraret; hac licen-
tia obtenta, stans oravit, animante divi-
na Gratia, & duabus horis tenuit oratio;
audientes stupebant, multosque jam pœ-
nitiebat, quod ad vinciendum senem, vi-
rum pene divinum, venissent; in ista
oratione

oratione S. Polycarpus commemoratio- Sæculum II.
nem fecit omnium, quoscumque unquam A. C. 165.
nōvisset, magnorum, & pusillorum, divi-
tum, & pauperum, totiusque Ecclesiæ Ca-
tholicæ per universum mundum dispersæ.

Oratione completa, & instante disces-
sus hora, asino impositum, in urbem de-
ducunt; erat dies magna Sabbati, id est,
ut creditur, vigilia Paschæ. Herodes I. S. Polycarpī
renarcha, & Nicetes Pater ejus Polycarpo Martyrium.
obviam proiecti, eum in currum suum
suscipiunt. Irenarcha in ipsis civitatibus
erat Magistratus, cui seditiosos coercere
incumbebat, & tranquillitati publicæ in-
vigilare; nempe hoc nomen Judicem
pacis significat. Herodes, & Nicetes, v. Aug. ep.
dum curru veherentur, dicebant ad S. Po. 140. & 159.
lycumpum: Quid hoc mali sit, dicere, Do- Cod. Theol.
mine Cæsar! sacrificare, & vitam serva- de decur.
re? primum S. Polycarpus ad hæc nihil re-
spondebat; cum vero urgerent, ait: non
faciam, quod suadetis. Tum convitian-
tes, eum vehiculo exturbant, tanto impe-
tu, ut caderet, & in crure læderetur; ni-
hilominus mente immotus, quasi nihil tu-
lisset, hilariter incedens, ad Amphithea-
trum deductus est. Tantus erat ibi fremi-
tus, ut intercluderetur aurium usus. Cum
ingrederetur, vox de cœlo audita est: ma-
gno animo, Polycarpe! & constans esto.
Nemo loquentem vidit, at præsentes
Christiani vocem audierunt.

Kk 5

Cum

Sæculum II.
A. C. 165.

Cum ex turba fuisset progressus, jamque scirent omnes, esse adductum, magnus tumultus percrebuit. Tum Proconsuli sistitur, cui interroganti, num ipse esset Polycarpus, se vero esse respondit. Proconsul, ut Christum negaret, suadebat, ætati suæ parceret, & alia ad seducendos Christianos dici solita, per fortunam Cæsaris juraret, ad mentem rediret, & diceret: tollantur impii! hæc erat solita Gentilis populi contra Christianos acclamatio. S. Polycarpus vultu severo in multitudinem populi infidelis, Amphitheatrum occupantis, circumspiciens, manu versus eos extensa, & levatis in cœlum oculis, cum suspirio dixit: tollantur impii; desiderium ardens eorum conversionis testatus. Rursus Proconsul instabat: Jura! Christum injuriare! & dimittam te. Cui S. Polycarpus: *Octoginta sex annis Christo servio, nec unquam mihi quidquam mali fecit, quomodo ergo possem blasphemare Regem meum, & Salvatorem?* Et Proconsule necdum urge re cessante, ut per Cæsarum fortunam juraret, inquit: *Si credis honori tuo facere, si jurem per illud, quod Cæsaris fortunam appellas, & fingis nescire, quis sim, dicam libere; ausculta! Christianus sum; si autem Doctrinam Christianorum cognoscere vis, concede mihi diem unam, & audies.* Cumque Proconsul dixisset, ut id populo persua-

persuaderet, S. Polycarpus respondit: *Tibi loquar, Lege enim nostra docemur, Magistratibus, & Potestatibus a Deo constitutis sine Religionis dispendio debitum honorem deferre, hos autem, ut coram ipsis me defendam, dignos non existimo.*

Sæculum II.
A. C. 165.

Tum Proconsul: *Bestias habeo, quibus te tradam, nisi mentem mutes.* Et sanctus Polycarpus: *Fac, ut veniant bestiæ, nam ut de bono in malum muter impossibile est, bonum vero est mihi, si ex his miseriis ad vitæ alterius Justitiam transeam.* Iterumque Proconsuli dicenti: *Si bestias spernis, flammis te tradam, nisi muteris,* respondit: *Ignem minaris, qui brevi tempore urit, & extinguitur; ignem vero futuri judicii, & supplicii æterni, qui impios manet, ignoras. Quid autem moraris? induc super me, quod placuerit.* Hæc, & plura alia cum gaudio, & fortitudine, decore senili dicentem, satis mirari Proconsul non poterat; nihilominus præconem misit, qui in medio Amphitheatri ter clamaret: *Polycarpus se Christianum confessus est.*

Hac facta denuntiatione omnis Gentilium, & Judæorum, qui Smirnæ erant, multitudo furore indomabili concita conclamare: *Hic est Doctor Asiae, Christianorum Pater, Deorum nostrorum destructor; hic est, qui tot homines a cultu, & sacrificio Deorum avulsit;* Tum magno clamore

Sæculum II. clamore Philippum Asiarcham rogabant,
A. C. 165. leonem in Polycarpum emitteret. Asiarcha erat ille, quem omnes Asiae civitates
v. not. Val. communi consensu rebus ad Religionem
Aristid. orat. spectantibus, cuius pars erant spectacula,
4. Aug. ep. 5. præfecissent. Philippus respondit; id
sibi non licere, cum jam bestiarum spe-
ctaculis finis fuerit impositus. Ergo
omnes vociferari: Polycarpum vivum
esse comburendum; ut ejus Prophetia
adimpleretur; simul omnis multitudo
turmatim procurrere, sarmenta, & ligna
ex officinis, & balneis comportare; præ-
primis autem, & more solito Judæorum
furor eminebat.

Exstructo rogo S. Polycarpus cingu-
lum solvit, vestimentis se exuit, & conatu
adhibito se ipsum exalceavit, quod offi-
cii genus ipsi alias a ministris exhibe-
tur; tanta enim veneratione Fideles hu-
jus S. Senis virtutem colebant, ut inter-
se, quis eum sæpius tangeret, æmularen-
tur. Tum omnibus ad supplicium expe-
ditis, clavis eum volebant affigere; at
vir sanctus: *finite me, inquit: qui mibi*
virtutem flamas sustinendi tribuit, et
iam, qua in pyra immotus persistam, con-
stantiam sine clavorum uestrorum ope da-
bit. Omissis igitur clavis, tantum alli-
garunt. Ita vincitis post tergum mani-
bus stabat ipse, similis arieti, selecto ex
universo grege, ut Deo in holocaustum
offer-

S. Polycar-
pus.

offerretur. Tunc in cœlum respiciens, Sæculum II. inquit: *Domine Deus omnipotens, Pater* A. C. 165. *Jeſu Christi, & Filii tui benedicti, prædicti, per quem gratiam te cognoscendi accepimus; Deus Angelorum, & Potestatum, Deus omnium Creaturarum, Deus iustorum ex omnibus gentibus, qui in conspectu tuo vivunt, gratias tibi ago, quod me ad hanc diem, & ad hanc horam perduxeris, in qua cum Martyrum tuorum numero calicis Christi tui portionem accipiam, ut ad vitam æternam animæ, & corporis in incorruptibilitate S. Spiritus resusciter. Hodie cum ipsis in conspectum tuum tanquam victima pinguis, & accepta admittar, sicut a te prædestinatum, prædictum, & adimpletum est, a te Deo vero qui fallere non potes. Ideo laudo te in omnibus, benedico te, glorifico te per Pontificem æternum, & cœlestem Jeſum Christum, dilectum Filium tuum, quocum tibi, & Spiritui S. sit gloria nunc, & in futura sæcula. Amen.*

Cum dixisset amen, quibus imperatum erat, rogum incendunt, surrexitque ingens flamma. Tunc vero manifestum miraculum fecutum est, nam ignis circa Martyrem fornicis instar suspensum hæsit, aut sicut velum navigii vento inflatum. Ipse in medio stabat non sicut caro assata, sed sicut panis in furno, aut aurum, argentumve in fornace purgatum,

Sæculum II. tum, suavissimum odorem quasi thuris,
A. C. 165. aut alterius suffitus pretiosi exhalans.
Videntes persecutores, quod igne non
consumeretur, consectori mandant, ut ac-
cedens eum pugione confoderet; (conse-
ctores dicebantur, qui bestias vulneribus
necdum enecatas in Amphitheatro con-
cerent) cum iste Martyrem percussisset,
ingens sanguinis abundantia exiliens
ignem extinxit. Stupentibus omnibus,
Christianorum ab aliorum hominum mor-
te tot prodigiis esse diversam. Nicetes
Herodis pater, & frater Alcæi, instigan-
tibus Judæis, Proconsulem rogarunt, ne
Polycarpi corpus sepulturæ daretur, ti-
mendum enim, ajebant, ne Christiani,
dimisso Crucifixo, ad Polycarpum hono-
randum converterentur. Centurio ob
Judæorum importunitatem corpus in
mediis flammis comburit, unde nihilomi-
nus Fideles spectantibus, & ringentibus
Judæis ossa extraxerunt.

§. XLIX.

Ecclesiæ Smirnenſis Epiftola.

Hæc passionis S. Polycarpi historia ab
iis, qui præsentes testes fuere, scri-
pta est. Fideles Philadelphiæ Smirnen-
ſes rogaverunt, ut sibi hujus Martyrii
narrationem mitterent, quam etiam Smir-
nenſes per manus cuiusdam, nomine Mar-
ci, in forma epistolæ ad Ecclesiam Phila-
delphiæ,